

złagodzeniu lub zamianie według zasad określonych w art. 3 ust. 1 i art. 4; nie dotyczy to zbrodni określonej w art. 1 pkt 1 dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego (Dz. U. z 1946 r. Nr 69, poz. 377 z późniejszymi zmianami).

Art. 9. 1. W razie zbiegu przestępstw podlegających amnestii stosuje się amnestię do każdego ze zbiegających się przestępstw.

2. W razie zbiegu przestępstwa podlegającego amnestii z przestępstwem nie podlegającym amnestii — stosuje się amnestię do przestępstwa podlegającego amnestii.

3. Po zastosowaniu amnestii zgodnie z ust. 1 lub 2 w miarę potrzeby orzeka się karę łączną na ogólnych zasadach.

Art. 10. 1. Do kar już złagodzonych w drodze amnestii lub łaski stosuje się przepisy ustawy, biorąc za podstawę karę złagodzoną.

2. Jeżeli w drodze amnestii lub łaski złagodzone jedynie karę łączną, uważa się, że kary wymierzone za poszczególne zbiegające się przestępstwa zostały złagodzone do wysokości złagodzonej kary łącznej.

Art. 11. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do czynów wyczerpujących znamiona przestępstw określonych w ustawie, lecz zakwalifikowanych na podstawie przepisów, które straciły moc obowiązującą.

Art. 12. 1. Jeżeli ustawa niniejsza nie stanowi inaczej, amnestię stosuje sąd lub prokurator w zależności od tego, przed kim toczy się postępowanie.

2. W stosunku do osób odbywających karę pozbawienia wolności, jeżeli nie zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej — amnestię stosuje prokurator; w innych przypadkach, w sprawach zakończonych wyrokiem amnestię stosuje sąd.

3. W sprawach o wykroczenia i wykroczenia skarbowe amnestię stosuje właściwy organ administracji państwowej.

Art. 13. 1. Orzeczenia w przedmiocie amnestii zapadają w formie postanowień, chyba że amnestię zastosowano w wyroku; w sprawach rozpoznawanych przez sądy po wejściu w życie ustawy, o darowaniu, złagodzeniu lub zamianie orzeczony kary orzeka się w wyroku.

2. Na postanowienie w przedmiocie amnestii służy zażalenie.

Art. 14. 1. Oskarżony lub podejrzany, w stosunku do którego umorzono postępowanie na podstawie art. 2, 5, 7 i 8 — może najdalej w ciągu 30 dni od doręczenia mu lub ogłoszenia postanowienia o umorzeniu postępowania złożyć organowi, który wydał postanowienie — wniosek o rozpoznanie sprawy przez sąd.

2. W razie złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy przez sąd postępowanie toczy się w dalszym ciągu na zasadach ogólnych; w razie uznania winy popełnienia przestępstwa określonego w art. 1, 7 lub 8 ust. 1 — sąd uwalnia sprawcę od kary, a w razie skazania za przestępstwo określone w art. 3 stosuje się amnestię do orzeczonej kary.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w przypadku umorzenia postępowania na rozprawie po zamknięciu przewodu sądowego.

Art. 15. Przewidzianą w Kodeksie Karnym Wojska Polskiego karę skierowania do oddziału karnego uważa się w rozumieniu niniejszej ustawy — za karę pozbawienia wolności.

Art. 16. Postępowanie w sprawie stosowania amnestii prowadzi się zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego (Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego), jeżeli przepis ustawy nie stanowi inaczej.

Art. 17. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*

Sekretarz Rady Państwa: *St. Skrzyszewski*

58

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 kwietnia 1956 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 26 kwietnia 1952 r. w sprawie warunków i trybu nadawania stopni naukowych.

Na podstawie art. 44 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38, Nr 49, poz. 324 i Nr 53, poz. 348) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1952 r. w sprawie warunków i trybu nadawania stopni naukowych (Dz. U. z 1952 r. Nr 24, poz. 164 oraz z 1954 r. Nr 13, poz. 47) wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się nowy § 28 w brzmieniu:

„§ 28. 1. Przewodniczący Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej może w terminie do dnia 31 grudnia 1958 r. zwolnić osoby ubiegające się o stopień kandydata nauk od niektórych, a w uzasadnionych przypadkach od wszystkich egzaminów kandydackich oraz od egzaminów z języków obcych, jeżeli osoby te pełnią funkcję samodzielnego pracownika nauki oraz wykazują się umiejętnością kierowania pracą naukową, a także stale rosnącym dorobkiem naukowym i dydaktycznym w szkole wyższej lub stale rosnącym dorobkiem naukowym w placówce naukowej.

2. Osoby wymienione w ust. 1, a nie posiadające tytułu samodzielnego pracownika nauki lub tytułu zastępcy profesora, mogą być zwolnione

od egzaminów, jeżeli pełnią funkcję samodzielnego pracownika nauki co najmniej od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki.

3. Przepisy ust. 1 odnoszą się odpowiednio do samodzielnym pracowników nauki oraz zastępców profesora pełniących w wyższych szkołach artystycznych funkcje dydaktyczne i naukowe w zakresie przedmiotów objętych nauczaniem w innych szkołach wyższych.

4. O zwolnienie od egzaminów występuje właściwy minister (Prezydium Polskiej Akademii Nauk) na wniosek rektora szkoły wyższej (dyrektora placówki naukowej) uprawnionej do nadawania stopni naukowych.

5. Szczegółowy tryb składania oraz rozpatrywania wniosków o zwolnienie od egzaminów ustali Prezydium Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej”;

2) dotychczasowe §§ 28 — 30 otrzymują odpowiednią numerację 29 — 31.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*